

а през идентичността, АЗА и „[практиките на себе си], посредством които човекът се самоизработва като произведение на изкуството“. Поетите от кръга „Мисъл“ създават изкуство и създавайки го, творят самите себе си като творба. Тяхната биографема е вече изкуство. Те използват различни маски (Д. Камбуров), образи и силуети (Цв. Ракъовски), преобличания и предрещавания, за да включат и собственото си живееие във фикционалното, да подчинят живота си на изкуството. Затова П. П. Славейков, Яворов, П. Тодоров, д-р Кръстев не се разглеждат само като автори на своите произведения, а като литературни фигури, митологеми, чийто образ литературната критика и история гради и поддържа, за да продължи своя разказ, да създаде големия метанаратив. Защото и критиката вече е престанала да бъде обективен инструмент за анализиране и хирургическа операция на художественото. В постмодерната ситуация тя също е обхваната от заразата на фикционалното и се вражда в неговото пространство, пространството на литературата, на творбата (М. Бланшо) или в утопията на изкуството.

„Тялото е изложеното битие на битието“ (Нанси). Гласът на настоящото изложение се разслоява относно разбиранията си за тялото. Полифония и интерференция на гласовете – 1) тялото е онтологическо, кръгът „Мисъл“ се оттласква от него и го заличава, не се вълнува от заобикалящия свят, от собствената си физикалност, фигурите от „Мисъл“ съблюдават, съзерцават и продуцират друга реалност (изкуството); 2) тялото текст, физичните особености на творбата, тя е вместилище, хралупа, пещера, в която да се проявят идеите, мислите, вълненията, текстът, който е грижливо обработван, формата, която е старателно моделирана, изкуството, което е майсторски извайвано; 3) телата на представителите на кръга „Мисъл“ като тела, превърнати в изкуство посредством литературата и литературната критика, посредством практиките на четенето. Разбиранията за тялото не си противоречат, те го представят като нескритост (гр. *a-letheia* – „истина“), като проявление, като излагане, но сред разнообразна среда, в различни плоскости – онтологична, фикционална и една трета, която е на ръба между философията и изкуството – критиката. Плоскостите не се разрушават една друга, а се наслагват една върху друга. Тялото е не-скритото, онова, което не може да бъде удържано и премълчано, то се стреми да заеме място, да обеме свободните територии, да експандира литературното пространство, за да го обсеби.

Модернизмът дава на литературата възможността да бъде елитарно, аристократично изкуство. Елитарността е затворена, корпусът на „Мисъл“ не се отваря за всекиго, не приема в пределите си неподготвения читател. Текстовете и личностите – тялото на „Мисъл“ – не желаят да